

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีเชิงบรรยาย (Descriptive Method) เพื่อศึกษา
การใช้จ่ายส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตในชุพaltung กรรมทางวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา
2518 และนำค่าใช้จ่ายส่วนตัวโดยเฉลี่ยของนิสิตบัณฑิตมาเปรียบเทียบกับหลักสูตร สถาน-
ภาพการทำงาน และเพศ เพื่อคุณวินิสิตบัณฑิตแต่ละหลักสูตรใช้จ่ายส่วนตัวแตกต่างกันหรือไม่
นิสิตบัณฑิตชายกับหญิงใช้จ่ายส่วนตัวแตกต่างกันหรือไม่ นิสิตบัณฑิตที่มีงานทำใช้จ่ายส่วนตัวมาก
หรือน้อยกวานิสิตบัณฑิตที่ยังไม่มีงานทำ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังศึกษาเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายส่วน
ตัวโดยเฉลี่ยของนิสิตบัณฑิตที่มีภูมิลำเนาเดิมต่างกัน และสถานภาพสมรสที่ต่างกัน ว่าใช้จ่าย
แตกต่างกันหรือไม่ โดยไม่คำนึงถึง หลักสูตร สถานภาพการทำงาน และเพศ ซึ่งผู้วิจัยได้
ดำเนินการการวิจัย ดังท่อไปนี้

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตบัณฑิตตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต
ที่กำลังศึกษาอยู่ในบัณฑิตวิทยาลัย ชุพaltung กรรมทางวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา 2518 ซึ่ง
ผู้วิจัยได้แบ่งนิสิตบัณฑิตทั้งหมดออกเป็น 12 กลุ่ม โดยยึดตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต ที่บัณฑิต
วิทยาลัยเปิดทำการสอนในปีการศึกษา 2518 ห้องหมก 12 หลักสูตร ซึ่งมีจำนวนประชากร
ห้องหมก 3160 คน และจำนวนตัวอย่างประชากรห้องหมกที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คำนวณ
โดยใช้สูตรการหาขนาดตัวอย่างประชากร¹ ปรากฏว่าต้องใช้ตัวอย่างประชากรห้องหมก
360 คน

¹Taro Yamane, Statistics: An Introductory Analysis (2d ed.,

Tokyo: John Weatherhill, Inc., 1970), p. 886.

การสุ่มตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยได้คัดเลือก ชื่อ และ ที่อยู่ ของนิสิตบัณฑิตตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต ของ
บัณฑิตวิทยาลัย ในพุทไพลงรัฐมนตรีวิทยาลัย ปีการศึกษา 2518 จากแผนกหะเบียนของบัณฑิต-
วิทยาลัย โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น² (Stratified Random Sampling) กล่าวคือ²
ผู้วิจัยได้แบ่งแต่ละหลักสูตรออกเป็น 4 กลุ่มโดย ตามลักษณะดังที่ไปนี้ คือ

กลุ่มที่หนึ่ง คือ นิสิตบัณฑิตชายที่มีงานทำ

กลุ่มที่สอง คือ นิสิตบัณฑิตชายที่ยังไม่มีงานทำ

กลุ่มที่สาม คือ นิสิตบัณฑิตหญิงที่มีงานทำ

กลุ่มที่สี่ คือ นิสิตบัณฑิตหญิงที่ยังไม่มีงานทำ

จากนั้น ผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างประชากรของแต่ละกลุ่มโดยในแต่ละหลักสูตร ท่าน
ลักษณ์ของนิสิตบัณฑิตที่มีอยู่ในแต่ละหลักสูตร ก็จะนั้น จึงได้ตัวอย่างประชากรครบห้า 4
ลักษณะในแต่ละหลักสูตร และเนื่องจากจำนวนนิสิตบัณฑิตในแต่ละหลักสูตรแตกต่างกัน จึงทำ
ให้จำนวนตัวอย่างประชากรในแต่ละกลุ่มโดยไม่เท่ากัน ดังปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 2

²William G. Cochran, Sampling Techniques (New York: John

Wiley & Sons, Inc., 1953), p. 87-88.

ตารางที่ 2 จำนวนตัวอย่างประชากรที่สุ่มได้ในແກລະເຊດ จำแนกตามหลักสูตร
สถานภาพการทำงาน และ เพศ

		มีงานทำ	ไม่มีงานทำ	รวม
สถาบันปักษกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	6	3	9
	หญิง	2	-	2
นิพิชาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	9	5	14
	หญิง	3	3	6
เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	4	2	6
	หญิง	8	4	12
พาณิชยศาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	5	3	8
	หญิง	10	4	14
นักชื่นหาบัณฑิต	ชาย	5	5	10
	หญิง	20	4	24
รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	10	8	18
	หญิง	6	6	12
สังคมวิทยามหาบัณฑิต	ชาย	4	2	6
	หญิง	8	6	14
วิศวกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	30	8	38
	หญิง	6	2	8
อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	6	4	10
	หญิง	18	12	30
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	8	8	16
	หญิง	9	9	18
เคมีศาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	4	2	6
	หญิง	10	2	12
คหกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต	ชาย	18	8	26
	หญิง	26	15	41
	ชาย	109	58	167
	หญิง	126	67	193
รวม				

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสำรวจเพื่อรับร่วมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตในชุมชนมหาวิทยาลัย โดยได้คัดแปลงและแก้ไขปรับปรุงจากระเบียบประวัตินิสิต³ ที่ใช้สำรวจค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตกุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในระดับปริญญาตรี และแบบสำรวจการใช้จ่ายส่วนตัวของนิสิตครุศาสตร์⁴ ซึ่งในการสำรวจนี้ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทของค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตออกเป็นประเภททั้งนี้ คือ ค่าที่พักอาศัย ค่าวาหาร ค่าอาหาร ค่ายาพาหนะ ไปกลับมหาวิทยาลัย ค่าอุปกรณ์การศึกษา ค่าพักร้อนหย่อนใจ ค่าเลือดผ้า ค่าบำรุงการศึกษา และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ จากนั้นผู้วิจัยได้จัดพิมพ์แบบสำรวจที่คัดแปลงแก้ไขให้เหมาะสมกับนิสิตบัณฑิตแล้ว นำไปทดลองใช้ (try out) กับนิสิตบัณฑิตในชุมชนมหาวิทยาลัย จำนวน 40 คน แล้วนำแบบสำรวจที่ได้จากการทดลองใช้มาเพิ่มเติมข้อคำถามบางประการให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาบางทอนที่ผู้ตอบไม่เข้าใจให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จากนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจที่แก้ไขเพิ่มเติมเป็นครั้งสุดท้าย จนถือได้ว่าเป็นแบบสำรวจที่สมบูรณ์ นำไปพิมพ์เพื่อใช้ในการสำรวจจริง ๆ ครั้งที่二

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจที่สร้างขึ้นไปให้นิสิตบัณฑิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ทุกคน โดยวิธีการถังนี้ คือ ในหลักสูตรที่ผู้วิจัยสามารถนำแบบสำรวจไปให้นิสิตบัณฑิตท่านออกเวลาเรียนໄດ້ ผู้วิจัยก็ได้นำแบบสำรวจนั้นไปให้นิสิตบัณฑิตทำ แล้วค่อยรับแบบสำรวจนั้นกลับคืนคืนบททุกคนเอง ส่วนหลักสูตรที่ไม่สามารถนำแบบสำรวจไปให้นิสิตบัณฑิตทำ กำหนดเวลาเรียนไม่ได้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการส่งไปทางไปรษณีย์ ตามชื่อและที่อยู่ที่คัดลงมาจากทะเบียนของบัณฑิตมหาวิทยาลัย เมื่อนิสิตบัณฑิตตอบเสร็จแล้ว ก็ให้ส่งกลับคืนมาให้ผู้วิจัยทางไปรษณีย์ เช่นเดียวกัน แต่เนื่องจากการส่งแบบสำรวจทางไปรษณีย์นั้น ในครั้งแรกได้แบบสำรวจกลับคืนมา

³ ชนิกา ศิลปอนันต์ และ ชาดา ฉักรุปท์ เรื่องเดิม, หน้า 53 - 55.

⁴ สุภาพร พرنภา เรื่องเดิม, หน้า 67 - 69.

ในหมวด ผู้วิจัยจึงได้ส่งแบบสำรวจไปให้นิสิตบัณฑิตที่ยังไม่ได้ตอบกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ได้จำนวนแบบสำรวจกลับคืนมาใกล้เคียงกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ห้องการให้มากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้คำนวณรวมข้อมูล ทั้งหมดทั้ง 6 สิงหาคม พ.ศ. 2518 ถึงวันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2518 เมื่อร่วบรวมข้อมูลเสร็จแล้ว ปรากฏว่าได้แบบสำรวจกลับคืนมาจำนวน 310 ฉบับ จากนั้นผู้วิจัยได้สำรวจคัดเลือกแบบสำรวจที่ไม่สมบูรณ์ออก คงเหลือแบบสำรวจที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ จำนวนทั้งสิ้น 301 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 83.61

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อร่วบรวมแบบสำรวจมาใช้จ่ายส่วนตัวของนิสิตบัณฑิตในชุมชนตามมหาวิทยาลัย ให้ความพึงพอใจแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ดังนี้ คือ

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean)⁵ ของค่าใช้จ่ายส่วนตัวในแต่ละประเภทของค่าใช้จ่าย ส่วนตัวของนิสิตบัณฑิต จำแนกตามหลักสูตร สถานภาพการทำงาน เพศ ภูมิลำเนาเดิม และ สถานภาพสมรส ตามลำดับ

2. หาค่าเฉลี่ย (Mean)⁶ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ (Standard Deviation)⁷ ของค่าใช้จ่ายส่วนตัวโดยเฉลี่ยรวมของนิสิตบัณฑิต จำแนกตาม หลักสูตร สถานภาพการทำงาน เพศ ภูมิลำเนาเดิม และ สถานภาพสมรส ตามลำดับ

3. ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี 3 ตัวประกอบ ชนิดที่มีจำนวนความถี่ของข้อมูลในแต่ละเซลล์ไม่เท่ากัน ($12 \times 2 \times 2$ Factorial Design Unequal Cell

⁵ Henry E. Garrett., Statistics in Psychology and Education

(Bombay: Vakils Feffer and Simons Private Ltd., 1967), p. 27.

⁶ Garrett, loc. cit.

⁷ Ibid., p. 53.

Frequencies)⁸ คุณวิธีการวิเคราะห์แบบไม่ถ่วงน้ำหนักค่าเฉลี่ย (Unweighted-mean Analysis)⁹ เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าใช้จ่ายส่วนตัวโดยเฉลี่ยของนิสิตบัณฑิต จำแนกตาม หลักสูตร สถานภาพการทำงาน และเพศ ส่วนตัวประกอบที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่า 1 ถึง 5 คือหลักสูตร ถ้าการทดสอบปรากฏว่าคัวประกอบนั้นมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ใช้การทดสอบค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน คุณวิธีทดสอบของคันคัน (Duncan's New Multiple Rang Test)¹⁰ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าใช้จ่ายส่วนตัวของนิสิตบัณฑิต ตามหลักสูตร ส่วนตัวประกอบที่มีค่าเฉลี่ยเพียงคู่เดียว คือ สถานภาพการทำงานและเพศ ถ้าการทดสอบตัวประกอบ 2 คัวมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็พิจารณาค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันจากค่าเฉลี่ยໄก้เดีย

นอกจากนี้ ถ้าการทดสอบทางสถิติพบว่า มีปฏิริยาawan (Interaction) ระหว่างตัวประกอบคู่ใด หรือระหว่างตัวประกอบทั้ง 3 ตัว ผู้วิจัยก็ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวประกอบอย่าง (Simple Main Effect)¹¹ ต่อไป

4. ใช้การทดสอบค่าที่ (*t - test*)¹² เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายส่วนตัวโดยเฉลี่ย ของนิสิตบัณฑิตที่มีภูมิลักษณะเดียวกัน ซึ่งมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มหนึ่งเป็นนิสิตบัณฑิตที่มีภูมิลักษณะเดียวกันอยู่ในกรุงเทพฯ อีกกลุ่มหนึ่งเป็นนิสิตบัณฑิตที่มีภูมิลักษณะเดียวกันอยู่ทั่วประเทศ โดยไม่คำนึงถึงหลักสูตร สถานภาพการทำงาน เพศ และ สถานภาพสมรส

⁸ B.J. Winer, Statistical Principles in Experimental Design

(New York: McGraw-Hill, Inc., 1962), pp. 446 - 462.

⁹ Loc. cit.

¹⁰ J.E. Freund, and others, Manual of Experimental Statistics

(New Jersey: Prentice Hall, 1960), pp. 74 - 76.

¹¹ Winer, op.cit., pp. 448 - 457.

¹² Taro Yamane, op. cit., pp. 661-664.

5. ใช้การทดสอบค่าที ($t - test$)¹³ เปรียบเทียบค่าใช้จ่ายส่วนตัวโดย-
เนลี่ยของนิสิตบัณฑิตที่มีสถาบันสภารัฐต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มหนึ่งเป็นนิสิตบัณฑิตที่มีครอบครัว^{ที่}
อีกกลุ่มหนึ่งเป็นนิสิตบัณฑิตที่ยังไม่มีครอบครัว โดยไม่คำนึงถึง หลักสูตร สถานภาพการทำงาน
เพศ และ ภูมิลำเนาเดิม

¹³Yamane, loc.cit.